

## מסורת הש"ס

(א) קדושין כא, ג (ז' מיר ה.), (א) [נפילת ד, ד] ב"מ סב. מנינה כז, א (ס) שבת טז, ו"ה, (א) [נעזע' מופ' ב"מ סד: ד"ה ולא יטכורו],

סמל של חנוכה

## שינויי גוסמאות

[א] אין מונין לו שנה (ש"ס.) [ב] נעניי ליה למיום ליום (ש"ס.) [ג] בנ"מ לוחא אמר אבוי דא אחד כ"ז ליה שהיתה שלו לו מונין (ש"ס.) [ד] שיתורים שנת החמה על שנת לבנה הדיינו אחד עשר (ש"ס.) [ו] ימים, ימים תהיה גאולתו: (ש"ס.) [ז] ומסד"ן: אין ימים (ש"ס.) [ח] ממכרו, דרמשינע שנת ממכרו ולא (ש"ס.) [ת] דרשמו יגאלנה (ש"ס.) [יז] ד"ז אלו שיקר לנאן ושיקר לעיל כה, ה"כ במחלת הדף שנים אחת מחשב ונתניא בת"כ גבי מוכר שדה אחזה גמי כה"ג וחשב. (ב"ב) [יז] אכל אם אי (ש"ס.) [יח] מיתות דמנ"י לממכר מתקן (ש"ס.) [יט] ולפי מה דפי' רש"י (ש"ס.) [כ] המלוה ש"מ דין רבית דבבאור הכי היה נטול וכה' דמנן (ש"ס.) [יח] דרשמו (ש"ס.)

## רבינו גרשום

תני חדא. [ולו וגואל וגואל לחצאי] אמורב בית בבתי ערי חומה קאי והכי משמע במסכת קדושין: דא רבנן הוא ר' שמעון. דא דרנני לוח וגואל [וגואל] לחצאי ר' שמעון היא [דכי היכן] דאמר לפי שכענינו [מקום שהיהו כחו בעינן אחד יפה כוחו בענין אחר] הכא גמי הורע כחו במוכר בית בבתי ערי חומה בעינן אחד שמי הגיע יום שנים עשר חדש ולא היה גאול היה חלט לו ללוקח יפה כחו בענין אחר שלוח וגואל והא דרנני אינו לוח וגואל רבנן דא דפליגי עליה דר' שמעון ולית לוח לופי שמעון ר' חיינו כיון [הרי זה גואל ביה. ואפי' לאלתר כשמכרו: הרי זו כמין רבית, שאם היה ביד הלוקח כח שנה ואן] ח' חרשים אינו מנכה לו הלוקח לגאול כלום ממה שחבר ורמינו כיון רבית שלוקח כל דמי ואינו מנכה לו:ן] ואינו רבית, שאינו מחסור כלום שהתורה וכתבה לו: קד מלאת לו שנה, למכירתו: שנת וקניבות, היינו שנת הלכנה ומה שיתירם חרשי החמה על חרשי הלכנה דהיינו ר"י יום דהיינו שיש' ימים שהתא תמימה בין ללכנה ובין לחמה: ואחד תנינן לו במפתח. היה יכול לגאול כל י"ב חדש הנותן המתנה ורשביעי י"ב חדש ולא בגאולה היתה חלונה לו: שנאמר לצביותיה שהיה יכול לומר לצמות ואמר לצביותיה לרבית המתנה שחלטה ואינה יוצאה ביובל כמכר: גמי' מתני' דתני ורי זה גואל מיד ואלא ב"ה דרנני ר' יוסף ימים: ורבנן, דסבירא ליה מיד האי ימים מאי עבדי. ל"ה מביעי ליה. שגואל עד מלאות שנה ליה ליום וימים מביעי לו שנה אחת המימה מעת לעת באותה שנה שמכרה: ולא שני במנין לעית לעת. שאין אומרים אמר סבר לא בוסס ואותה שנה חל פסח ביום א' ולשנה הבאה חל פסח ביום א' אין אומרים כיון שהגיע יום א' בניסן הבא הדרת יום [ראשון] לעתה לו שנה [מימים ליום] אחא אינו עולה לו שנה עד שהגיע הפסח הדיינו מעת לעת:

מיום ליום ומעת לעת מעת רבם שנת ממכרו נפקא. אייתר ליה ימים ואין ימים פחות משנים: ועשה לו שדרו סבר, כשלוה ממנו אמר לו אם אני פורע לך מכאן ועד נמנ פלוגי תהא שדה מכורה לך מעכשיו בכך וכך ותחשוב בהן דמיך ותחזיר לי המתור על חובך עכשיו היא ברשות הלוקח: [בזמן שהמוכר אוכל הפירות עד אותו זמן מותר שעד הזמן היא שלו: לוקח אוכל פירותו. דרשמו יפרנה זה ונמצא לוקח אוכל רבית לפרנס:] ר' יהודה אומר אין בזמן שהלוקח אוכל פירותו מותר. והאיל ואינו תופס בתורת משכון אלא בתורת מכר: עד אחד ברבית [איבא בינייהו]. להכי קרי [ליה] עד אחד ברבית ולא חשיב רבית [גמורה] אלא רבית דהלואה כגון הללוה סלע בה' גיררין אבל רבית דמכר קמכר עד אחד ברבית ואיכא דאמר היינו עד אחד ברבית שאם יפדנו היא רבית מה שאכל ואם לא יפדנו לא יהא רבית:

(א) דמכר יום יום י"א.

שאינ כן מוכר בשדה אחזה דנענין והשינה ידו. משמע גמי שגואל לתאנן [קדושין כז, א] ר"ש מזה טעם.

לו יצויל, לשיקרא לא תש ליפות כמו ללוות וגאול לתאנן, אבל מקדים לפי שהוער כמו להספיד נחלתו יצויל, דכמיס והיה השדה כאלוה יצויל קדש וגר' ומתחלק להסניס, יפה הכסות כמו במחלת פסיונו ללוות וגאול לתאנן [ש"ס]. ע"כ שייר לעמוד הקדוש

תני חדא. המוכר בית בעיר חומה לו וגואל כ"י [קדושין כא, א] אין ימים פחות משנים.

הכי השדה שלך [ב"מ סב, א] בזמן שהמוכר אוכל פירות. בתוך הזמן, מותר, לוקח אוכל פירות אסור. שעה לא יפא ליה מוכר, ועשה לו שדרו מוכר. אם אין אי שנימן לך ממאן עד יום פלוגי

# המוכר שדרו פרק תשיעי ערכין

**פני חדא**. במקדש שדה אחזה לוח וגואל היינו הך דקמני לעיל אם גאל יגאל ממלך שלוה וגואל כו' ור"ש קאמר לה ואידך רבנן דפליגי עליה: **בתנאי'** **הי זה גואל מיד**. ואין לו דין שדה אחזה שזריך להמתין שמי שנים: **הרי זה כמין רבית**. שכשמחזיר לו מעותיו בתוך שנה ואין זה מנכה לו כלום נמא'

נשמשמש בציתו בשכר המתנת מעותיו: **ואינה רבית**. גמורה דרבית לא מיקרי אלא ע"י הלואה ולא ע"י מכר: **יגאל בנו**. בתוך שנה אם ירצה אכל לאחר שנה נחלט ואינו נגאל עוד לעולם כדכתיב (ויקרא כה) ואם לא יגאל עד מלאה שנה וגו': **אלא משעה שנמכר**. שאם מכרה לראובן לשמעון בניסן ושמעון ללוי צאייך כיון שהגיע ניסן הבא נחלט ואין מונין למכר שני אלא לראשון: **שנאמר עד מלאה לו שנה**. משמע לוח שהיתה [ד] אחזה שלו מונין: **אם חדש העיבור**. שאם היתה עד מעוברת אינה נחלטת עד שלשה עשר חדש: **שנה ועיבורה**. צין בשנה פשוטה צין בשנה מעוברת נותנין לו שנת לבנה וימים שימיריס [ה] בשנת חמה על שנת לבנה אחד עשר יום שמהם אנו מעצרים את השנה: **ואחד הניסן ולן במתנה**. אם רצה נותן לגאול בתוך שנמו יגאל ואם לאו חלוט לו: **גבי' מפני**. דקמני הרי זה גואל מיד דמשמע אפי' צו ציוס שמכרה מותר לגאול ללא כרבי: **ימים**. ו' תהיה גאולתו: **ואין ימים פחותין משנים**. ללא תשהא ציד לוקח פחות משני ימים: **מיום ליום**. שאם מכרה צאחד בניסן אף מונין שנה למנין עולם דלימא' כיון שהגיע תשרי עלתה לו שנה שהרי יתה אותה שנה אלא עד אחד בניסן **הבא אינו נחלט: שנה ממכרו**. ו' ולא של מנין עולם: **ורבנן**. אין הכי נמי דההיא ודאי מיבעי לו להכי דממכרו לו שנה מנין עולם וימים מיבעי ליה למעת לעת שאם מכרה צאחד בניסן בחז' היום אין מונין לו שנה עד שיגיע חזי היום של אחד בניסן **הבא (א) : מפני' ר' יהודה היא**. דאמר דא אחד דרבית מותר דרבית הבאה ע"י מכר קרי דא אחד משום דאין ליה לידע רבית משני דרדין שאם לא יגאלנה ומיחלט לו אין כאן

רבית אבל הלואה ודאי צאה לידע רבית שאינה נחלטת לעולם: **ועשה לו שדרו מכר**. משמען לו שדרו על אותו מנה וכתב לו אם לא אתן לך מנה מיכן ועד שלש שנים הרי היא שלך: **בזמן שהמוכר אוכל פירות**. כל אותן שנים מותר: **לוקח אוכל פירות אסור**. [א] שמא יגאלנה בתוך שלש ונמא' שאכלם דרבית: **מעשה בציוסם בן וזוין רבסינן**: דא אחד דרבית. שאם יגאלנה יהא רבית ואם לאו לא יהא רבית: דכולי

היא ואין נראה לר"מ חילוק זה דרבית גמי איכא ספיקא שמא יפול או ישרף אלא ודאי אין חילוק בין שדה לבית שדה להכי לא יסכור ממנו בפחות יש לתרץ דלא דמי למשכנתא דנכיימא דשרי דההיא משכנתא מיירי שהלוה לו על השדה ואין הלוה יכול להשכירו לאחר מפני שהוא ציד המלוה [ב] משום הכי אינו רבית דהא צלאו הכי הוא בטל אבל הא דמנן המלוה את חצירו לא יסכור ממנו בפחות מיירי שלא הלוה לו על שדה או על הבית וציד הלוה להשכירו לאחר נמא' כשמחזיל גביה רבית הואי ולפי' זה דר"ת אינו מחלק בין שדה לבית הדרא קושיא לדוכמיה מאי שנה ממשכנתא צלא נכיימא דלא חשבינן ליה רבית גמורה וי"ל דרבית גמורה מדרבנן קאמר והאי דאמר אלא שהתורה היתרתו הכי פירוש מדכתב לן רחמנא דין צמי ערי חומה גלי לן דכי ה"ג אין זה רבית דלאורייתא ו' [ר'] יהודה סבר עד אחד ברבית מותר. וא"ת לר' יהודה משכנתא צלא נכיימא דלא חשיבתי דלא אחד דרבית הוא ושמא י"ז לא יפדנו עוד וי"ל דלא חשבינן דא אחד דרבית אלא כגון עשה לו שדרו מכר דאיכא דא מכר אם לא יפדנו בתוך הזמן הקצוב לו אבל משכנתא צלא נכיימא דליכא ציה דא מכר דלעולם הוא ציד הלוה לפדותו ואם יפדנו כיון שאין מנכה לו מן הפירות שאכל הוה ליה רבית מידי דהוה אמלוה סאה בסאה ולא חשיב ליה ר' יהודה דא אחד דרבית אף על גב דשמא לא יתייקר מ"מ כיון דאין צו דא מכר אסור ולא חשיב ליה ר"י דא אחד דרבית: רבא

היה ואין נראה לר"מ חילוק זה דרבית גמי איכא ספיקא שמא יפול או ישרף אלא ודאי אין חילוק בין שדה לבית שדה להכי לא יסכור ממנו בפחות יש לתרץ דלא דמי למשכנתא דנכיימא דשרי דההיא משכנתא מיירי שהלוה לו על השדה ואין הלוה יכול להשכירו לאחר מפני שהוא ציד המלוה [ב] משום הכי אינו רבית דהא צלאו הכי הוא בטל אבל הא דמנן המלוה את חצירו לא יסכור ממנו בפחות מיירי שלא הלוה לו על שדה או על הבית וציד הלוה להשכירו לאחר נמא' כשמחזיל גביה רבית הואי ולפי' זה דר"ת אינו מחלק בין שדה לבית הדרא קושיא לדוכמיה מאי שנה ממשכנתא צלא נכיימא דלא חשבינן ליה רבית גמורה וי"ל דרבית גמורה מדרבנן קאמר והאי דאמר אלא שהתורה היתרתו הכי פירוש מדכתב לן רחמנא דין צמי ערי חומה גלי לן דכי ה"ג אין זה רבית דלאורייתא ו' [ר'] יהודה סבר עד אחד ברבית מותר. וא"ת לר' יהודה משכנתא צלא נכיימא דלא חשיבתי דלא אחד דרבית הוא ושמא י"ז לא יפדנו עוד וי"ל דלא חשבינן דא אחד דרבית אלא כגון עשה לו שדרו מכר דאיכא דא מכר אם לא יפדנו בתוך הזמן הקצוב לו אבל משכנתא צלא נכיימא דליכא ציה דא מכר דלעולם הוא ציד הלוה לפדותו ואם יפדנו כיון שאין מנכה לו מן הפירות שאכל הוה ליה רבית מידי דהוה אמלוה סאה בסאה ולא חשיב ליה ר' יהודה דא אחד דרבית אף על גב דשמא לא יתייקר מ"מ כיון דאין צו דא מכר אסור ולא חשיב ליה ר"י דא אחד דרבית: רבא

היה ואין נראה לר"מ חילוק זה דרבית גמי איכא ספיקא שמא יפול או ישרף אלא ודאי אין חילוק בין שדה לבית שדה להכי לא יסכור ממנו בפחות יש לתרץ דלא דמי למשכנתא דנכיימא דשרי דההיא משכנתא מיירי שהלוה לו על השדה ואין הלוה יכול להשכירו לאחר מפני שהוא ציד המלוה [ב] משום הכי אינו רבית דהא צלאו הכי הוא בטל אבל הא דמנן המלוה את חצירו לא יסכור ממנו בפחות מיירי שלא הלוה לו על שדה או על הבית וציד הלוה להשכירו לאחר נמא' כשמחזיל גביה רבית הואי ולפי' זה דר"ת אינו מחלק בין שדה לבית הדרא קושיא לדוכמיה מאי שנה ממשכנתא צלא נכיימא דלא חשבינן ליה רבית גמורה וי"ל דרבית גמורה מדרבנן קאמר והאי דאמר אלא שהתורה היתרתו הכי פירוש מדכתב לן רחמנא דין צמי ערי חומה גלי לן דכי ה"ג אין זה רבית דלאורייתא ו' [ר'] יהודה סבר עד אחד ברבית מותר. וא"ת לר' יהודה משכנתא צלא נכיימא דלא חשיבתי דלא אחד דרבית הוא ושמא י"ז לא יפדנו עוד וי"ל דלא חשבינן דא אחד דרבית אלא כגון עשה לו שדרו מכר דאיכא דא מכר אם לא יפדנו בתוך הזמן הקצוב לו אבל משכנתא צלא נכיימא דליכא ציה דא מכר דלעולם הוא ציד הלוה לפדותו ואם יפדנו כיון שאין מנכה לו מן הפירות שאכל הוה ליה רבית מידי דהוה אמלוה סאה בסאה ולא חשיב ליה ר' יהודה דא אחד דרבית אף על גב דשמא לא יתייקר מ"מ כיון דאין צו דא מכר אסור ולא חשיב ליה ר"י דא אחד דרבית: רבא

# לא

**תני** **חדא** **הוה וגואל לחצאין**. פירש רש"י דלמקדים שדה אחזה קאי ולי"דלכ"כ הוי סתם מתני' דמתן בהקדש מותר בכלן כר"ש ולא כרבנן ואור"י דקאי אמוכר בית צבתי ערי חומה וכן מוכחת הסוגיא בפ"ק דקדושין (דף כה. כה. וספ כ:) אבל מקדים שדה אחזה אפי' רבנן מודו דלוה וגואל לתאנן:

[ט] **תנאי'** **בת"כ גבי מוכר שדה אחזה** וחשב שני ממכרו שנים אחת מחשב ואי אחת מחשב חדשים ומנין אם רצה לעשות חדשים שנה יעשה ת"ל וחשב וא"ת היכי מניינו ששניהם לצורך המוכר שיהא צו ריוח למוכר בשלמא כשמחשב חדשים מניינו כגון שצא לגאלה צאמצע השנה דמחשבינן ליה חדשים שעברו שאכל הלוקח לגרע פסיונו כמו שאנו מחשבינן השנים שעברו שאכל הלוקח אבל ו' אי אחת מחשב חדשים היכי משכחת לה ויש לומר דמשכחת ליה כגון אם מכר בניסן בעשרה ליטרין ומחלה ויש עד היוצל י' שנים ומחלה וצא לגאולה צ"ה ויש עוד צא עד היוצל ה' שנים: **מיום ליום** וימעת דעת מעד תום שנת ממכרו נפקא. צמס' נדה (דף מז: וספ ד"ה סולן) פירש ה"ר ר' אלחנן דקוקא צבתי ערי חומה צעינן מעת לעת [לשעות] אבל אינך דהמס (י"א) דמצי למימר דאולינן צהן צתר שנים שלהם ולא צתר שנות עולם ככולהו לא צעינן מעת לעת [לשעות] דצבתי ערי חומה דוקא הוא דגלי ליה קרא אבל דאינך לא והסומ' כצבו כאן הוא הדין ככולהו צעינן מעת לעת [לשעות] דילפינן שנה [שנה] צבתי ערי חומה דלמרא הש"ס לקמן גבי מילתא תלרימא: **והתנאי'** **הרי זו רבית גמורה אלא** שהתורה התירתו. ומסיק רבי יוחנן הא ר' יהודה הא רבנן פירוש מתני' כר' יהודה דלמרא דא אחד דרבית מותר וצרימא דמני ציה גמורה אחיא כרבנן וא"ת מאי שנה ממשכנתא צלא נכיימא דלאני אלא אצק רבית כדאימא צאציוס נשך (ב"מ דף סב. וספ) א"ל רצינא והרי משכנתא צלא נכיימא דדדיניהם מניאצין מלוה למלוה וצדינו אין מחזירין ממלוה ללוה אלמא לאו רבית גמורה היא והכא אמר דהוי ריבית גמורה ולפי [ב] פירוש גמור' דמתקלן צין שדה לבית ניחא גבי הא דמנן

פרק חזיה נשך (שס סד:) המלוה את חצירו לא ידור צחצרו חנס ולא יסכור ממנו בפחות (ממנו) [מפנין] שהוא רבית ופירש רש"י שס מאי שנה ממשכנתא דנכיימא דשרי ומירץ דיש לחלק צין שדה לבית דשמא השדה לא יעשה פירות אבל הבית אי אפשר שלא יהנה ממנו דסדירו משום הכי כי מנכה לו מן השכירות או רבית ולפי כי ניחא נמי הכא דצית שדרו צו צלא ספק הוי רבית גמורה אבל שדה דשמא לא יעשה פירות כי אכיל ליה נמי צלא נכיימא לאו רבית גמורה היא ואין נראה לר"מ חילוק זה דרבית גמי איכא ספיקא שמא יפול או ישרף אלא ודאי אין חילוק בין שדה לבית שדה להכי לא יסכור ממנו בפחות יש לתרץ דלא דמי למשכנתא דנכיימא דשרי דההיא משכנתא מיירי שהלוה לו על השדה ואין הלוה יכול להשכירו לאחר מפני שהוא ציד המלוה [ב] משום הכי אינו רבית דהא צלאו הכי הוא בטל אבל הא דמנן המלוה את חצירו לא יסכור ממנו בפחות מיירי שלא הלוה לו על שדה או על הבית וציד הלוה להשכירו לאחר נמא' כשמחזיל גביה רבית הואי ולפי' זה דר"ת אינו מחלק בין שדה לבית הדרא קושיא לדוכמיה מאי שנה ממשכנתא צלא נכיימא דלא חשבינן ליה רבית גמורה וי"ל דרבית גמורה מדרבנן קאמר והאי דאמר אלא שהתורה היתרתו הכי פירוש מדכתב לן רחמנא דין צמי ערי חומה גלי לן דכי ה"ג אין זה רבית דלאורייתא ו' [ר'] יהודה סבר עד אחד ברבית מותר. וא"ת לר' יהודה משכנתא צלא נכיימא דלא חשיבתי דלא אחד דרבית הוא ושמא י"ז לא יפדנו עוד וי"ל דלא חשבינן דא אחד דרבית אלא כגון עשה לו שדרו מכר דאיכא דא מכר אם לא יפדנו בתוך הזמן הקצוב לו אבל משכנתא צלא נכיימא דליכא ציה דא מכר דלעולם הוא ציד הלוה לפדותו ואם יפדנו כיון שאין מנכה לו מן הפירות שאכל הוה ליה רבית מידי דהוה אמלוה סאה בסאה ולא חשיב ליה ר' יהודה דא אחד דרבית אף על גב דשמא לא יתייקר מ"מ כיון דאין צו דא מכר אסור ולא חשיב ליה ר"י דא אחד דרבית: רבא

הסמוכה למנכר כל וכי תשני יד גר ומשכן עמך וגו' (ש"ס.) לעבודת כוכבים עצמה. לחמוט עיטם ושאר נרסיס ולא נסס אלוהות (ש"ס.) וכעיי"ז ב"ק ק"ג: ובי"ח ש"א.) אהרריה קרא. לכל ישראל לנחם עליו (קדושין כז, א). אידחה אבן אחר הנופל. אלהה אכן שלא תהא לו גאולה (ש"ס.) וכי יש שנים מרובות בו'. רבות בשנים ששמע שיהא רצוי בשנים, ופי אפשר לריות מרובות על שס אי נשעיות (ש"ס.) אלא נתירבה כספו. אם יש רצוי דמניו שנתירבה בתוך שנים הללו, כגון שהשנים, מכסף מקמנו, משוכ תמשעת קנייה להאן, תבמשעט כספו. בתוך שנים הללו משוכ אותו כפי דמי שניו על כעשיו (ש"ס.) ליתב ליה ארבע. דמי ארנע שנים, ולא איירי קרא לא בשצפים ולא בסבסקי (קדושין כז, א.) ומצא פרט למצוי. מוכר שדה אחתוהו כמיו והשינה ידו ומלא פרט למצי לפדות, אם היתה גאולה ו' מנייה צידו כשמכרה אין סופין את הלוקח להחזירה לו לפדות (סוכות טז, א.) ומצא. ששמע שהוא שס ומלאו נשירת נסל צביוול, פרט למצמציא עצמו. אחרי כן הוילא הלה את רבאסו מן החלטן וקיבל האנן ממנמו (ש"ס.) ואם גאל יגאל. במקדים שדה אחזה, מלמד שלוח וגואל. אם אין לו לוח מאחרים וגואל, מה שאמר לגר. פרשה אחרת היא

## עין משפט ונר מצוה

בה א מיי פ"י"ב מהל' שטתא ויובל הל' א:
בז ב מיי שס הל' ג:
בז ב מיי שס הלכה א:
בח ד מיי שס הל' ה:
בב ה מיי שס הל' ד:
ל ר מיי פ"ו מהלכות מלה וליה הלכה ד סמנ לאוין קלט טו"ע"י י"ד סימן קסד ספיק ד וע"ש וצמיון קעב ספיק א:

## תורה אור השלם

1. ואם לא יגאל עד מלאת לו שנת המימאך וקם הבית אשר בעיר אשר לו חומה לצמיתות לקחה אתו לדחיו לא יצא ביובל:
ויקרא כה ל
2. ואיש כי ימכר בית מושב עיר חומה וקדוהו גאלתו עד חם שנת ממכרו ימים תהיה גאלתו:
ויקרא כה כט

## הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ורבנן וכו' הבא הס"ד ואח"כ הוא הא רבי יהודה מתני':

## גליון הש"ס

מתני' היתין לו במתנה. ע' רשביא צ"ק דף עח ע"ב ד"ה גנז ונתן:

## שיטה מקובצת

מעט דעת א"י תוס' ליעיל דף יח (ע"ב ד"ה שנתו):

## מוסף רש"י

הריני כבן עזאי בשוקי טבריא. כי היה בדמיה דעמיה רבי רגיל לממנר הכי הריני פתוח ומותן להשיב לשואלי דבני חורה כגן עזאי שהיה דר בערביה שהיה חתוף ורצון ואמר כל חממי ישראל לפני קבלתם השום מן חן הקדמ הזה [קדושין כז, א] וכעיי"ז סוטה פ"ה. ויני' שרובין בס. בראבא. אימא לחומריא. להחמיר על העבד, השפוט מן כפי עיני. הכסוף ישיב לפי כסף מקמנו (קדושין ש"ס.) מדרביו יוסי רבבי צבינא. שאל גא לורי עדות אלא שהיה חסור על הצעניות (ש"ס.) אבקה של שביעית. איסור הקל צנה העושה סחורה בפירותיה, דהוא ליה לאו הבא מכלל עשה, לאכלה ולא להחזירה (ש"ס.) בשבת הויכל הדאית כו' וכי ממכרו. אם ממכרו ומתקן מה שמפניו נסס צו סופך למכור ממכריך וכל כלי צינך (ש"ס.) לא הרגישו לא שס נסו לפירענות הבא עליו לחזור צו מעצירה שנידו. גבי גא הכנים גרסינן לטוף שמוכר, וגבי גא צאח לידו צבולו גרסינן כמסופמא עד שמוכר, וכי משמע לא תבא צידו למאן משכוח עד שנה לכל לאו (ש"ס.) דאמר לא הרגיש. דמשמע אם לא הכנים סופי נסס לצא לך, וצבולו תמא לא צאח לידו עד שמוכר, דמשמע דשפסיוס ליה למאן דדרכו כנך דלא תבא לידו שישוכ תצאסו עד שיקבל עוד פירענות (ש"ס.) דבתו בהאי עינא ליתא. לדורס נה סמיכת פרשה, מכל מקום אסול ופרשת רבית סמוכה לפרשת ממכר בית, אכן הסדי שצבר מכר את בתו, אם יש לו בת קטנה, קודם שיהי דרבית ידעא ליה כו' (ש"ס.) כי ימוךך אחיך עמך וגומכר לך. הכל כסדר סמיכת פרשיות הוא דורסו וכו' וקס' משפטיה (ש"ס.) שנאמר לגר. פרשה אחרת היא